

JALMARI FINNE

KILJUSEN
HERRASVÄEN
UUDET SEIKKAILUT

O T A V A

KILJUSEN HERRASVAEN
UDET SEIKKAILUT

KILJUSEN HERRASVÄEN UUDET SEIKKAILUT

KIRJOITTANUT
JALMARI FINNE

KUVITTANUT
R. RINDELL

SEITSEMÄS PAINOS

HELSINGISSA
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

näköispainos ntamo 2013
ISBN 978-952-215-398-2

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

Yhteistyössä

SUOMALAISEN
KIRJAN
MUSEO
Pukstaavi,

Forssan Kirjapaino Oy. Forssa 1945.

KUN KILJUSISTA PITI TEHTÄMÄN ELOKUVIA.

Kankkusen suuri elokuvayhtiö tahtoi ottaa Kiljusista elokuvia näytelläkseen sitten niitä ympäri maata. Käännyttiin suorastaan herrasväen puoleen ja pyydettiin heitä esiintymään. Arvaahan sen, että nämä ilahtuivat aivan tavattomasti tällaisesta huomaavaisuudesta. He vakuuttivat, että kyllä he tekevät kaiken, mitä käsketään ja lupaavat olla niin hiljaa kuin mahdollista. Mutta eihän se laisinkaan ollut tarkoitus. Heille selitettiin, että heidän piti juuri nimenomaan pitää kiirettä ja touhua. Kyllähän he sellaiseen suostuivat aivan mielellään.

Kun sitten herra Kankkunen pyysi heitä esiintymään muutamissa kaikkein tunnetuimmissa seikkailuissaan, niin isä Kiljunen lausui:

— Minä en ymmärrä, mitä te niitä tahdotte kuvata, eihän niissä ole mitään erikoista, on vain meidän herrasväen tavallista elämää.

Sinä sitten puheltiin ja päätettiin, että kuvattaisiin ensiksi heidän ensimmäinen Helsingin matkansa. Tämän päätöksen tehtyään läksi herra Kankkunen hommaamaan kaikki valmiiksi.

Kun Helsingissä levisi tieto, että Kiljusista tehdään siellä elokuva, niin syntyi tavaton levottomuus. Valtuusto kokoontui erikoiseen istuntoon, jossa vallitsi aivan myrskyinen mieli-ala. Valtuusto ei mitenkään tahtonut suostua koko hommaan, pitäen sitä suorastaan yleiselle turvallisuudelle vaarallisena.

Asiasta neuvoteltiin poliisilaitoksen, maaherran ja valtio-neuvoston kanssa. Päätökseksi tuli, että ennenkuin mitään elokuvausta sallitaan Kiljusen herrasväestä, olisi Helsinki ensin tyhjennettävä asukkaista. Ja nyt kaikki herrat ryhtyivät laskemaan, mitä tämä tällainen homma tulisi maksamaan.

Tänä aikana Kiljusen herrasväki valmistui tehtävänsä ja urheili joka päivä, ollakseen oikein ketteriä. Isä Kiljunen opetteli hyppäämään korkeushyppyä. Hän saavuttikin viimein siinä sellaisen taituruuden, että hän voitti kaikki Suomen ennätykset ja näytti jo melkein siltä, että maailmanennätyskin olisi vaarassa. Äiti Kiljunen harjoitti sadan metrin juoksua. Pihalle laitettiin sileä rata häntä varten ja täällä nähtiin hänen nyt ravaavan puettuna aivan samanlaiseen urheilupukuun kuin Hannes Kolehmaisellakin on. Ja hän juoksi lopulta sellaisella nopeudella, että urheilumaailmassa se alkoi herättää huomiota ja päätettiin pyytää äiti Kiljunen ottamaan osaa seuraaviin Helsingissä pidettäviin kansainvälisiin kilpailuihin. Äiti Kiljunen oli hyvin ylpeä ja sanoi:

— Kun minä sinne tulen, niin kyllä minä annan päihin kaikille sadan metrin juoksijoille.

Tämä uhkaus tuli tietoon urheilumaailmassa ja herätti suurta levottomuutta.

Tänä aikana olivat herrat laskeneet, mitä Helsingin tyhjentäminen tulisi maksamaan, ja kun oli kuultu rautatiehallituksen mielipidettä siitä, voisiko saada niin paljon juria ja mitä ne tulisivat maksamaan, niin ilmoitettiin, että menot nousisivat kahteenkymmeneen miljoonaan. Tähän ei laskettu niitä menoja, jotka syntyisivät siitä, että koko sotalaivasto varmuuden vuoksi oli tuotava Helsingin satamaan.

Herra Kankkunen kiljaisi melkein yhtä kovaa kuin Kiljuset, kun hän sai tämän tietää. Eihän millään tavalla voitu maksaa niin suuria menoja!

Täytyi tehdä muutos ohjelmassa ja kuvata jotain toista

kohtaa Kiljusten elämässä. Olihan olemassa Kiljusen poikien syntymäpäivä. Sehän kelpasi hyvin elokuvaan.

— Mutta ensin tarvitaan kahdeksansataaseitsemänkymmentäkuusi kissaa, sanoi isä Kiljunen, joka varsin hyvin muisti sen metakan, minkä kissalauma oli hänen pihallaan saanut aikaan.

Herra Kankkunen pani ilmoituksen lehtiin ja lupasi maksaa kymmenen markkaa kissasta. Tuotiin yksi hyvin laiha kissa. Eihän sillä voitu mitään saada aikaan. Täytyi luvata enemmän. Vasta kun oli ilmoitettu maksettavan kaksikymmentäviisi markkaa mirristä, alkoi saapua vastauksia. Herra Kankkunen päätti tyytyä kahteensataan kissaan, sillä maksoihan sekin jo hänelle 5 000 markkaa. Yleisö saisi sitten kuvaa katsellessaan kuvitella näkevänsä niitä yli kahdeksansataa. Ja kun kissat kuitenkin juoksisivat hirveää kyytiä, niin eihän kukaan ennättäisi laskea, kuinka monta niitä oli.

Ennenkuin kuitenkaan oli päästy harjoittamaan kuvien ottoa, syntyi kova metakka ja jupakka sanomalehdissä. Eräs kirjoitti, että Kiljusista ei saisi ottaa kuvia, toinen vastasi siihen hyvin terävästi, että se oli herra Kankkusen oma asia, hänellä täytyi olla oikeus siihen. Sanomalehdissä oli yhä enemmän kirjoituksia tästä asiasta. Viimein sekaantuivat siihen yliopiston professoritkin, jotka aina tahtovat kaikessa sanoa viimeisen sanan. Valittiin sovintotuomari ja tämä määräsi, että Kiljusista saa ottaa kuvia.

Olipa se jännittävä päivä, jona vihdoin viimein alettiin ottaa Kiljusista elokuvia. Kissat olivat saapuneet ja niitä varten oli laitettu erikoinen häkki pihalle, jotta eivät pääsisi karkaamaan. Herra Kankkunen oli saapunut kahden apulaisen kanssa ja he olivat tuoneet mukanaan valokuvauskoneen, millä elokuvia otetaan.

Kiljuset olivat aivan tavattomassa jännityksessä, sillä nythän heidän maineensa tulisi leviämään kautta maan, kun

heidät saataisiin nähdä elokuvina. Isä ja äiti harjoittelivat suuren koivun ravistamista, jotta oikein jaksaisivat kissoja pudottaa, kun ne siihen ensin olivat kiivenneet. Pojat huusivat niin, ettei variksia näkynyt missään monen kilometrin päässä, niin ne olivat säikähtyneet. Pullakin oli hiukan hermostunut. Se kävi aina silloin tällöin sen häkin luona, missä kissat olivat, niille haukkumassa. Mutta kissat päästivät aina sellaisen vimmatun vihaisen naukunan, että Pullan selkäpiitä karmi ja karvat nousivat pystyyn.

— Onko kaikki reilassa? kysyi herra Kankkunen, joka oli asettanut jokaisen oikealle paikalleen.

— Kyllä ollaan, vastasi isä Kiljunen. — Alkakaava vain konetta veivata!

Toinen Kankkusen apulainen asettui valokuvauskonetta veivaamaan, toinen meni kissahäkin luo päästääkseen ne määrättyllä hetkellä irti. Hänen kädessään oli revolveri, jolla hän säikyttäisi kissat liikkeelle.

Konetta alettiin veivata, ja Kiljuset, jotka seisovat talonsa kuistin edessä, huitoivat käsiään ja koettivat olla niin vilkkaita kuin mahdollista.

— Päästä kissat irti! karjaisi Kankkunen.

Häkin luona oleva mies avasi sen. Ei ainoakaan kissa lähtenyt liikkeelle.

— Eivät ne lähde häkistä! huusi hän Kankkuselle.

— Laukaise pyssy! kiljaisi tämä.

Pyssy laukaistiin ja silloin kissat karkasivat pihalle.

Pulla, joka muisti varsin hyvin, miten hän silloin oli ajanut niitä takaa, kun kissoja oli ollut kahdeksansataaseitsemänkymmentäkuusi, hyppäsi kissoja vastaan. Mutta silloin tapahtui jotain aivan odottamatonta! Nämä kissat eivät olleetkaan samanlaatuisia kuin ne entiset, vaan ryntäsivät vihaisina ja hännät pystyssä Pullaa kohden. Tämä vinkaisi pahasti, veti hännän koipiensa väliin ja korvansa luimuun.

Nyt ne kaikki ryntäsivät Kiljusia kohden.

Sitten se lähti menemään huimaavaa vauhtia pakoon. Kissat tietysti oikein laumalla jälestä.

Pulla meni Kankkusen turviin. Tämä parkaisi pahasti ja meni valokuvauskoneen luokse pakoon huutaen sen käyttäjälle:

— Veivaa, veivaa! Tästä tulee hyvä kuva.

Ja apulainen veivasi. Samassa oli Pulla hänen kintuisaan ja heti paikalla myös kissalauma. Kankkunen ja hänen apulaisensa hyppäsivät valokuvauskoneen päälle turvaan. Eihän se kestänyt sellaista painoa, vaan meni niin että rasahti murskaksi.

Tätäpä kissat säikähtyivät ja kääntyivät toisanne Pullan juostessa heidän edellään. Nyt ne kaikki ryntäsivät Kiljusia kohden, jotka riensivät hätään. Isä Kiljunen kaatui keskelle kissakasaa ja olisi varmaankin prässännyt niistä muutamia aivan liiskoiksi, elleivät kissat olisi livahtaneet alta pois. Äiti Kiljunen sai hameittensa alle pari kissaa ja hyppi kuin hullu ilmaan huutaen kauhusta. Pojat menivät mukkeli-makkelis kumoon ja kierielivät kissakasassa.

Kissalauma ryntäsi talon seinän vieressä oleville tika-puille ja nousi katolle, jonka harjalle ne asettuivat riviin ja aloittivat oikein kissaserenaadin. Pulla oli mennyt talon kellarinluukusta sisään ja kurkisti peloissaan nähdäkseen, missä kissat olivat.

Kun Kankkunen viimein nousi maasta ja katseli, minne kissat olivat kadonneet, sanoi hän hyvin surkealla äänellä:

— Tämähän on aivan sekaisin. Missä ne kissat ovat?

— Tuolla katolla, huusi Mökö.

— Tulkaa alas sieltä, niin koetamme uudestaan! huusi Kankkunen kissoille.

Mutta nämä eivät yhtään välittäneet hänen sanoistaan.

— Kis, kis, kis, kis, houkutteli hän.

Kissat päästivät oikein moniäänisen naukunan.

— Eivät ne sieltä tule enää alas, eivät ainakaan kuvatta-

S U O M E N K A N S A N O M A T

K I L J U S E T

Jalmari Finnen Kiljus-kirjat ovat vuosikymmeniä olleet Suomen kansan lempilapsia, ja vaikka ensimmäisen kirjan ilmestymisestä on kulunut jo yli neljäkymmentä vuotta, tuntuu lukijasta siltä kuin kuuluisa perhe ikinuorena eläisi keskuudessamme jossakin. Finne on tavoittanut juuri sen otteen, joka vie lapset — ja useimmat aikuisetkin — mukanaan. Kiljusen isoääninen ja kovaonninen herrasväki, isä ja äiti Kiljunen, pojat Mökö ja Luru, pikkusisar Plättä sekä villakoira Pulla seikkailevat niin hassunkurisen riemukkaasti, että lukija muistaa heidät vielä harmaapäänä vanhuksenakin.

Tässä koko sarja ja teosten 1. painoksen ilmestymisvuosi:

Kiljusen herrasväki. 1914. 9. painos. 88. sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusen herrasväen uudet seikkailut. 1916. 9. painos. 69 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusen herrasväki satumaassa. 1916. 4. painos. 80 sivua. Kuvittanut R. Koivu.

Kiljusen Plättä. 1917. 6. painos. 69 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusen herrasväki partiolaisina. 1918. 5. painos. 84 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Luru Kiljunen ja hänen Hömppänsä. 1919. 4. painos. 67 sivua. Kuvittanut R. Rindell.

Kiljusten vallankumous. 1921. 4. painos. 54 sivua. Kuvittanut R. Koivu.

Kiljuset palaavat. 1925. 4. painos. 71 sivua. Kuvittanut R. Koivu.

O T A V A

NÄKÖISPAINOS NTAMO 2012

9 789522 153982 >

WWW.NTAMO.NET